

Το Άσμα Ασμάτων και η θεία αγάπη

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Στη μνήμη του παπα-Εφραίμ από τα Κατουνάκια

Το Άσμα Ασμάτων είναι το κόσμημα της Παλαιάς Διαθήκης και, μαζί με το Ευαγγέλιο του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου, το κέντρο της θείας Αποκάλυψης.

Περιέχει ένα συγκλονιστικό μήνυμα που εκφράζεται με ασυνήθιστη τόλμη: ο Χριστός, μονογενής Υιός του Θεού. τρέφει για την Εκκλησία του, για την Ύπεραγία Μητέρα του, που εικονίζει την Εκκλησία, και για τον καθένα μας, μιαν αγάπη τόσο βαθιά, τόσο δυνατή, τόσο προσωπική όσο και ο νεαρός σύζυγος για την αγαπημένη του. Κάθε χριστιανός καλείται σε αυτό το μυστήριο του γάμου με την Εκκλησία, στην ένωση μαζί της.

“Το Άσμα Ασμάτων”. Έργο της Ελένης Τσερκάσοβα.

Αυτή η αγάπη είναι για τον Χριστό, αλλά και για μας, πηγή άμετρης, πλουσιοπάροχης, ανεξάντλητης χαράς.

Ο Χριστός περιμένει από μας μian αγάπη όμοια με εκείνη που νιώθει η αγαπημένη για τον αγαπημένο της, μian αγάπη που έχει όλη τη δροσιά της πρώτης αγάπης.

Εκστατικός από χαρά, ατενίζει την ομορφιά της συμβίας του, ομορφιά που είναι στην πραγματικότητα έργο δικό του, αντανάκλαση της λαμπρότητάς του -το ίδιο εκστατική από χαρά και κείνη, ατενίζει την ομορφιά του Αγαπημένου της: «ιδού ει καλή, η πλησίον μου, ιδού ει καλή, οφθαλμοί σου περιστεραί» (Ασμ. Ασμ. 1, 14) - «ιδού ει καλός ο αδελφιδός μου και γε ωραίος» (Άσμ. Ασμ. 1,15).

Εκείνος νιώθει χαρά και ευφροσύνη να βρίσκεται μαζί μας, να είναι μαζί μας, αλλά και για μας δεν υπάρχει μεγαλύτερη χαρά από το να τον νιώθουμε σύντροφο μας, να είμαστε ένα μαζί του, σε μια διαρκή ανταλλαγή αγάπης, μέσα στην πνοή του Αγίου Πνεύματος που μας θεώνει: «εξεγέρθητι, βορρά, και έρχου, νότε, διάπνευσον κήπον μου και ρευσάτωσαν αρώματά μου» (Ασμ. Ασμ. 4,16).

Βέβαια, στο Άσμα, η ανθρώπινη αγάπη χρησιμοποιείται αλληγορικά και το λεκτικό της πρέπει να ερμηνεύεται πνευματικά. Όμως, οι πνευματικές πραγματικότητες δεν είναι λιγότερο πραγματικές από τις υλικές, απτές, πραγματικότητες. Ούτε και η αγάπη είναι λιγότερο αληθινή, λιγότερο δυνατή, αν η ομορφιά που τη διεγείρει και την τρέφει είναι η πνευματική ωραιότητα του Άλλου και όχι τα φυσικά θέλγητρά του.

Η ομορφιά του συζύγου και της συζύγου του Άσματος δεν βρίσκεται στη σωματική όψη. Το Άσμα την επικαλείται μόνο και μόνο για να συμβολίσει την εσωτερική ομορφιά, την ομορφιά της αγάπης εκείνης που φτάνει να προσφέρει ακόμα και τη ζωή της στον Άλλον, αλλά και την ομορφιά της ταπείνωσης, της υπομονής και της γλυκύτητας...

Αυτή η αγάπη, για μια αγνή καρδιά, που της δόθηκε να έχει «οφθαλμούς ως περιστεράς», είναι πιο ελκυστική από τη φυσική ομορφιά, και όταν την ατενίζεις γίνεται πηγή άφατης χαράς και έκστασης.

Το φιλί και τα δείγματα τρυφερότητας, που επικαλείται το Άσμα, εικονίζουν τα δώρα που ο Χριστός καταθέτει, στους μυχούς της καρδιάς μας. Υποδηλώνουν τις προσφορές από το άγγιγμα της Χάρης του, που μας κάνουν να νιώσουμε και να δοκιμάσουμε τους ηδονικούς καρπούς του Αγίου Πνεύματος, δηλαδή «αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα, αγαθοσύνη, πίστη, πραότητα, εγκράτεια» (Γαλ. 5, 22-23). «Κήπος κεκλεισμένος αδελφή μου νύμφη, κήπος κεκλεισμένος, πηγή εσφραγισμένη, αποστολαί σου παράδεισος ροών μετά καρπού ακροδρύων, κύπροι μετά νάρδων» (Ασμ. Ασμ. 4.12-13).

Όταν ατενίζουμε τη θεϊκή τελειότητα του Χριστού, του Αγαπημένου μας, όταν νιώθουμε στις καρδιές μας την ενδόμυχη σαγήνη και γλυκύτητα των πνευματικών αυτών χαρισμάτων που τον γεμίζουν και που κυλούν από εκείνον σ' εμάς, ξεχειλίζουμε από μια εντελώς άλλης τάξης, αλλ' ωστόσο πραγματική, χαρά και ηδονή, ασύγκριτα πιο στερεή και πιο βαθιά από εκείνην που νιώθουν οι γήινοι εραστές.

Διακρίνουμε, στα ενδόμυχα τούτα αγγίγματα της θείας χάρης, τις ενδείξεις και την έκφραση της άπειρης τρυφερότητας του Χριστού, που θέλει να ζήσουμε αληθινά τη δική του Ζωή, που θέλει να μην είμαστε πια παρά ένα μαζί του, ένα και μόνο Σώμα που το εμψυχώνει η ίδια Θεία Πνοή, που το διατρέχει η ίδια ουσία, μέσα σε μια ανταλλαγή αμοιβαίας αγάπης.

Κάθε κίνηση εσωτερική που το Πνεύμα διεγείρει μέσα μας, κάθε πόθος για το καλό, κάθε καλή έμπνευση που αισθανόμαστε, είναι οι ενδείξεις που γεννά εντός μας ο Αγαπημένος μας από μια αγάπη αληθινή, προσωπική, τρυφερή, όσο και αυτή που περιέχεται στα δείγματα τρυφερότητας ενός εγκόσμιου συζύγου προς την αγαπημένη του, αλλά και άπειρα πιο μεγάλη. «Ευώνυμος αυτού υπό την κεφαλήν μου, και η δεξιὰ αυτού περιλήμψεται με» (Ασμ. Άσμ. 2,6).

Ο Χριστός δεν περιμένει από μάς να υποταχτούμε σ' έναν ψυχρό και απρόσωπο

ηθικό νόμο. Αλλά κάθε στιγμή της ζωής μας να αρνιόμαστε το θέλημα, τις προτιμήσεις, τις επιθυμίες μας, για να υπάκουμε στο λόγο και τις θεϊκές του εμπνεύσεις, για ν' αφηνόμαστε με εμπιστοσύνη σε κάθε τι που εκείνος επιτρέπει να μας συμβεί, γιατί τον αγαπούμε, γιατί τον προτιμούμε από κάθε τι άλλο, και γιατί θέλουμε, σε κάθε περίπτωση, να του δείχνουμε με τον τρόπο αυτό την αγάπη μας, σε ανταπόδοση της δικής του. Μια αγάπη που θα εκφράζεται με τα λόγια, τις προσευχές και τις πράξεις μας, ακόμα και με τη σιωπή μας, γεμάτη από εμπιστοσύνη και εγκατάλειψη, ενώπιον του.

[Συνεχίζεται]